Utlåtande MiUU 28/2026 rd─ RP 157/2026 rd

Miljöutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om genomförande av miljöbrottsdirektivet

Till lagutskottet

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om genomförande av miljöbrottsdirektivet (RP 157/2026 rd): Ärendet har remitterats till miljöutskottet för utlåtande till lagutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört
- lagstiftningsråd Leena Mäkipää, justitieministeriet
- lagstiftningsråd Tia Laine-Ylijoki-Laakso, miljöministeriet
- chefsjurist Maija Norokorpi, Tillstånds- och tillsynsverket
- servicechef Jenni Juslén, Finlands miljöcentral
- ledande jurist Minna Mättö, Finlands Kommunförbund
- ledande expert Minna Ojanperä, Finlands näringsliv rf
- jurist Jenni Hunnakko, Centralförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK
- expert i miljörätt Satu Keski-Lusa, Finlands naturskyddsförbund rf.

Skriftligt yttrande har lämnats av
- Skogsindustrin rf
- Återvinningsindustrin rf
- WWF Finland.

Inget yttrande av
- Gruvindustri rf.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmänt

Genom propositionen genomförs EU:s miljöbrottsdirektiv, som syftar till att harmonisera medlemsstaternas straffrättsliga reglering inom miljöskyddet och stärka myndigheternas möjligheter att ingripa mot allvarliga miljöbrott. Utskottet anser det motiverat att de lagstridiga gärningar som är mest allvarliga med tanke på miljön kan bemötas enhetligt med effektiva, proportionella och avskräckande påföljder i hela unionen. Genomförandet av miljöbrottsdirektivet syftar till att effektivisera verksamheten i den straffrättsliga processkedjan och säkerställa att åtgärderna för bekämpning av miljöbrott är jämförbara i de olika medlemsstaterna. En effektivare bekämpning av miljöbrott skyddar inte bara miljön utan också företag med laglig verksamhet från orättvis konkurrens som beror på olaglig affärsverksamhet.

Utskottet ser positivt på att man genom att stärka förebyggandet av miljöbrott och skärpa påföljderna för dem strävar efter att förbättra efterlevnaden av miljölagstiftningen och förebygga allvarliga skador på miljön. Ett effektivt påföljdssystem kan bidra till att förebygga såväl förlust av biologisk mångfald som miljöförorening och ohållbar användning av naturresurser. Utskottet betonar särskilt vikten av att skydda den biologiska mångfalden. För att stoppa förlusten av biologisk mångfald krävs både förebyggande åtgärder och möjlighet att effektivt ingripa mot allvarliga lagstridiga gärningar. Därför är det viktigt att bestämmelserna om miljöbrott tillsammans med den övriga miljölagstiftningen bildar en konsekvent helhet.

Utskottet tillstyrker propositionen och fäster lagutskottets uppmärksamhet vid följande synpunkter.

Miljöbrottslighet i Finland

Situationen i fråga om miljöbrottsligheten i Finland har statistiskt sett varit nästan oförändrad under flera år, men 2024 ökade antalet miljöbrottsfall statistiskt jämfört med året innan[1]. I synnerhet i Centraleuropa är gränsöverskridande avfallstransport och avfallsdumpning en allvarlig verksamhet som delvis har samband med organiserad brottslighet och där avsevärd vinning eftersträvas. Mot bakgrund av de avslöjade fall av olaglig internationell avfallsexport som har gått vidare till förundersökning och åtalsprövning förefaller det uppenbart att även Finland har kopplingar till denna verksamhet. Globalt betraktas miljöbrottslighet som en mycket betydande form av brottslighet. Miljöbrottsligheten anses ekonomiskt sett vara den tredje största formen av brottslighet efter vapen- och narkotikabrottslighet. I Finland kan avfallsbrottslighet och brottslig verksamhet i samband med bortskaffande av avfall betraktas som de mest betydande brottshoten.

Finlands nationella arbetsgrupp för uppföljning av miljöbrott har i sina rapporter lyft fram den låga risken för att åka fast för miljöbrott. Den låga risken ökar den miljöbrottslighet som i syfte att uppnå ekonomisk vinning bedrivs organiserat som en del av affärsverksamheten. Den straffpraxis

1 Finlands nationella uppföljningsgrupp för miljöbrott, Miljöbrottsöversikt 2025 [Ympäristörikoskatsaus 2025].

som utvecklats vid domstolarna kan också anses vara relativt mild, eftersom miljöförstöring i praktiken vanligen bestraffas med dagsböter eller i ett fåtal fall med villkorligt fängelse. Miljöbrott är ofta förknippade med förvaring eller behandling av avfall, jordmassor och olika kemikalier, dumpning av sådant i terrängen samt olovlig marktäkt eller behandling och förvaring av marksubstans. Brotten sker ofta i samband med affärsverksamhet. Miljöbrott begås ofta av ekonomiska motiv, det vill säga miljöskyldigheterna iakttas inte eftersom det bedöms bli dyrt att följa dem. Utöver principen att brott inte ska löna sig är det viktigt att säkerställa att vinning av miljöbrott döms förverkad till staten.

Av dessa skäl anser utskottet att effektivare bekämpning av miljöbrottslighet och säkerställande av en hög miljöskyddsnivå är viktiga mål. Miljöbrott kan ha betydande konsekvenser för människors hälsa, den biologiska mångfalden och miljöns tillstånd. Samtidigt kan de orsaka avsevärda ekonomisk skada som inte alltid kan återställas.

Utskottet anser att de klart strängare skalor för samfundsbot som föreslås för vissa miljöbrott i 9 kap. 5 a § om straffansvar för juridiska personer är behövliga. De föreslagna skalorna för samfundsbot för miljöbrott, med betydligt högre belopp i euro eller med belopp som utgör en procentandel av den juridiska personens omsättning, återspeglar väl tillämpningsområdet för det bakomliggande miljöbrottsdirektivet, som omfattar särskilt allvarliga och miljöskadliga gärningar. Den föreslagna nya bestämmelsen är betydelsefull, eftersom undersökningar om miljöbrott och vinning av miljöbrott som gjorts under 2020-talet visar att nästan hälften av brotten begicks inom företags- eller samfundsverksamhet, varav merparten inom verksamhet med anknytning till aktiebolag[2]. Andelen gärningar med anknytning till samfundsverksamhet har ökat jämfört med den föregående utredningen, eftersom andelen i utredningen från 2020 var en tredjedel. Miljöbrott med anknytning till företagsverksamhet hänförde sig huvudsakligen till tillståndspliktig verksamhet, skogsbruk och byggande samt till allvarligare fall som gällde avfallshantering och oljeutsläpp.

Nya kriminaliseringar och skärpta straff

Till följd av de föreslagna ändringarna kommer vissa gärningar som för närvarande är straffbara enligt den materiella miljölagstiftningen att bli straffbara enligt strafflagen, och straffskalorna för dessa brott skärps betydligt. Detta gäller i synnerhet vissa gärningar som blir straffbara i enlighet med de föreslagna nya bestämmelserna om avfallsbrott, försvagning av atmosfären, brott som gäller utsläppande på marknaden av miljöfarlig produkt eller i enlighet med bestämmelserna om grova gärningsformer av dessa brott eller brott gällande invasiva främmande arter. Att dessa gärningar kriminaliseras i strafflagen understryker deras klandervärdhet. Detta kan i sin tur främja medvetenheten om dessa brott och således bidra till att gärningar av det här slaget i större utsträckning än tidigare kommer till myndigheternas kännedom. Ett strängare straffhot kan också ha en förebyggande effekt så att tröskeln för att inleda brottslig verksamhet höjs.

2 Raportteja 68 | 2025: Selvitys ympäristörikostuomioista, Pohjois-Karjalan elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus [Rapporter 68 | 2025, Utredning över miljöbrottsdomar, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Norra Karelen]

I strafflagens 48 kap. om miljöbrott föreslås det flera ändringar i bestämmelserna om miljöförstöring och naturskyddsbrott för att belägga nya gärningssätt med straff eller för att precisera gällande bestämmelser. Nya former av miljöbrott är bland annat avfallsbrott, avskogningsbrott, försvagning av atmosfären, brott gällande invasiva främmande arter och miljösabotage. Utskottet anser att det är nödvändigt att effektivisera bestämmelserna om miljöbrott och att direktivet även medför helt nya kriminaliseringsskyldigheter. De föreslagna ändringarna kan i bästa fall effektivisera efterlevnaden av den materiella miljölagstiftningen. Regleringen stärker också straffrättens ställning bland miljöskyddsinstrumenten.

Bestämmelserna om miljöbrott är till sin karaktär förvaltningsaccessoriska, vilket innebär att området för en straffbar gärning i stor utsträckning fastställs utifrån den materiella miljölagstiftningen. Många av de förbud och skyldigheter i miljölagstiftningen där överträdelser enligt de föreslagna ändringarna beläggs med strängare straff eller för vilka området för straffbarhet vid överträdelse utvidgas gäller verksamhetsutövare som bedriver näringsverksamhet. Förslagen i propositionen är därför särskilt betydelsefulla ur näringsidkarnas synvinkel.

Utskottet anser att den nya kriminaliseringen av miljösabotage i 48 kap. 5 b § i strafflagen är viktig. Bestämmelsen ligger i linje med de teman som har lyfts fram i den internationella diskussionen om ekocid, där det har ansetts behövligt att med straffrättsliga medel bekämpa storskalig förstörelse av naturen. Om grova gärningsformer dessutom orsakar omfattande och betydande skador på miljön och skadeverkningarna är oåterkalleliga eller långvariga, är det motiverat att gärningen också nationellt medför mycket stränga påföljder.

Syftet med genomförandet är att säkerställa ett effektivare skydd av miljön på så sätt att förfaranden som strider mot EU:s centrala miljöskyddslagstiftning är straffbara i alla medlemsstater och att straffbestämmelserna uppfyller en gemensam miniminivå. Utskottet konstaterar att den omständigheten att straffbarheten är kopplad till olika gärningar som strider mot unionslagstiftningen leder till att de föreslagna ändringarna bildar en tämligen svåröverskådlig helhet. Rekvisiten för miljöbrotten är komplicerade och hänvisar till ett stort antal materiella författningar och föreskrifter. Vid utskottets sakkunnigutfrågning betonades det att en fortlöpande dialog med den behöriga tillsynsmyndigheten är mycket viktig för att verksamhetsutövaren ska vara medveten om de krav som ställs på verksamheten och som beroende på verksamhetens art kan variera, exempelvis i fråga om utsläppsgränsvärden. Med tanke på tydligheten är det också väsentligt att det vid genomförandet av direktivet inte föreslås nationella bestämmelser som är strängare än direktivet, utan att utgångspunkten är en enhetlig nivå i hela EU.

Det föreslås att det till 48 a kap. i strafflagen om naturresursbrott fogas nya bestämmelser om avskogningsbrott och grovt avskogningsbrott. Straffbart som avskogningsbrott är att uppsåtligen eller av grov oaktsamhet i strid med förbudet i artikel 3 i den så kallade avskogningsförordningen i annat än ringa mängd släppa ut på Europeiska unionens marknad eller tillhandahålla på eller exportera från Europeiska unionens marknad sådana råvaror eller produkter som avses i avskogningsförordningen. För att man ska kunna gestalta området för straffbarhet i brottsbeskrivningen för avskogningsbrott krävs det att man är förtrogen med bestämmelserna i EU:s avskogningsförordning, vilket är typiskt för förvaltningsaccessoriska bestämmelser. Vid

utskottets sakkunnigutfrågning framfördes exempelvis att grunderna för grovt avskogningsbrott ska vara tydliga, objektivt bedömbara och ha en hög tillämpningströskel. I komplicerade globala leveranskedjor är det inte alltid möjligt att uppnå fullständig visshet om informationen, och ett behörigen genomfört förfarande för tillbörlig aktsamhet får inte leda till straffansvar på grundval av information som framkommit i efterhand.

Propositionen påverkar förutom verksamhetsutövare också privatpersoner. Brott som begås av privatpersoner hänför sig oftast till lindrigare avfallsbrott, vattenbyggande, jakt, överträdelser av naturskyddsbestämmelser samt mindre olje- eller bränsleutsläpp. Utskottet fäster uppmärksamhet vid att för en vanlig medborgare är också den i strafflagens 48 kap. föreslagna nya 4 g § av betydelse. Paragrafen handlar om brott gällande invasiva främmande arter, och enligt den kan gärningar som begås av i princip vem som helst vara straffbara. Också de ändringar som föreslås i 5 § i samma kap. och som gäller naturskyddsbrott ska gälla alla. Genom ändringarna föreskrivs det strängare straff för vissa gärningar som också enligt den gällande naturskyddslagen är straffbara. Utskottet betonar behovet av att vidta lämpliga åtgärder för informations- och upplysningskampanjer i enlighet med vad miljöbrottsdirektivet förutsätter.

Utskottet lyfter ytterligare fram att det som en ny kriminalisering blir straffbart att börja göra ändringar i miljön utan ett tillstånd eller en plan som krävs enligt lag, om gärningen också i övrigt uppfyller de förutsättningar för straffbarhet som föreskrivs i paragrafen. Enligt det föreslagna nya 48 kap. 1 § 4 mom. är det straffbart att uppsåtligen börja göra ändringar i miljön till exempel utan tillstånd som krävs i miljöskyddslagen för genomförande av ett projekt enligt bilaga 1 i MKB-lagen så att gärningen är ägnad att medföra så allvarliga miljöförändringar att de kan jämställas med förorening av miljön. I fråga om projekt enligt 3 § 2 mom. i MKB-lagen kan det exempelvis vara fråga om en situation där Tillstånds- och tillsynsverket har fattat ett beslut enligt 11 § i MKB-lagen och gärningsmannen trots det börjar göra ändringar i miljön för att genomföra projektet utan det tillstånd som förutsätts i den författning som avses i bestämmelsen eller utan godkänd plan. Enligt propositionens specialmotivering kan det också vara fråga om en situation där den som planerar projektet har kontaktat miljömyndigheterna i planeringsskedet, varvid det har framgått att det är fråga om ett projekt enligt 3 § 2 mom. i MKB-lagen och gärningsmannen trots det börjar göra ändringar i miljön utan tillstånd eller godkänd plan (s. 313). Definitionen av ett brott enligt artikel 3.2 e i direktivet innehåller ett krav om att gärningen orsakar eller sannolikt kommer att orsaka väsentlig skada på luft-, mark- eller vattenkvaliteten eller vattenstatusen, eller väsentlig skada på ekosystem, djur eller växter. Med hänsyn till skäl 29 i direktivet kan genomförandet av projektet anses handla om att börja göra ändringar i miljön. Vid ett sådant förfarande kan miljön på det nämnda sättet utsättas för fara eller skadas genom att ett ämne släpps ut i miljön i strid med ett tillstånd. Det kan också vara fråga om andra konkreta åtgärder för att förändra miljön utan tillstånd, exempelvis genom grävning, brytning eller avverkning av träd.

Myndigheternas kompetens och samarbete

Utskottet konstaterar att miljöskyddets tillsynsmyndigheter har en central roll i utvecklingen av miljötillsynen och därigenom i förebyggandet av miljöbrott. Tillsynsmyndigheterna ska i regel anmäla misstänkta gärningar eller försummelser som strider mot miljölagstiftningen till polisen för förundersökning. Utarbetandet av tillsynsplaner har gjort tillsynen mer heltäckande och

långsiktig än tidigare. Tillräckliga resurser för tillsynen är viktiga med tanke på förebyggandet av miljöbrott.

Till Tillstånds- och tillsynsverkets uppgifter hör förutom tillstånd och tillsyn bland annat uppgifter som hänför sig till anvisningar i miljöfrågor. Till livskraftscentralernas uppgifter hör uppgifter inom främjande av en god status för den biologiska mångfalden samt vård av kulturmiljön, främjande av en god status i vattendrag och hav, främjande av områdesanvändning och klimatarbete samt miljöfostran. Det är viktigt att också de berörda kommunala tillsynsmyndigheterna har tillräckliga resurser för att effektivt övervaka efterlevnaden av tillstånd och myndighetsföreskrifter som gäller miljön. Tillsynsmyndigheterna måste redan i ett tidigt skede effektivt kunna ingripa mot förfaranden som strider mot föreskrifter och bestämmelser, så att miljöbrott kan förebyggas och konstateras. Myndighetssamarbetet är av största vikt vid utsläppsövervakning och vid administrativa utredningar och brottsutredningar som gäller utsläpp. Gränsbevakningsväsendet samarbetar exempelvis vid utsläppsövervakning med polisen, Transport- och kommunikationsverket och Finlands miljöcentral, såväl vid utredning av grunderna för påförande av en administrativ oljeutsläppsavgift som vid straffrättslig förundersökning av utsläpp från fartyg i vatten.

Utskottet anser det vara mycket viktigt att en effektiv utredning och lagföring av miljöbrott stöds genom tillräckliga myndighetsresurser. Målen för utvecklingen av lagstiftningen kan inte nås utan fungerande tillsyn, utredning och påföljdssystem.Behandlingen av miljöbrott kräver ofta specialkompetens inom såväl miljörätt som straffrätt. Utskottet betonar betydelsen av samarbetet mellan polisen, åklagarväsendet, domstolarna, miljömyndigheterna, Tullen och Gränsbevakningsväsendet. Det måste också kontinuerligt sörjas för myndigheternas utbildning och kompetensutveckling. Eftersom miljöbrotten allt oftare har samband med internationella verksamhetskedjor är samarbetet och informationsutbytet mellan medlemsstaterna av stor vikt för att målen för direktivet ska uppnås.

Uppföljning

Utskottet anser det nödvändigt att konsekvenserna av genomförandet av direktivet följs upp systematiskt. Den miljörättsliga regleringen utgör redan nu en omfattande och delvis tekniskt krävande helhet. Därför har de straffrättsliga bestämmelsernas begriplighet och exakthet särskild betydelse för såväl myndigheterna som verksamhetsutövarna. Propositionen är väl beredd och grundlig, men den ändrar regleringen betydligt jämfört med nuläget, innehåller nya kriminaliseringar och ett stort antal svårlästa hänvisningar till den materiella lagstiftningen. Det krävande genomförandet av direktivet och den strama tidsplanen har också gjort det nödvändigt att fokusera enbart på genomförandet, och det har av förståeliga skäl inte varit möjligt att i detta sammanhang behandla andra eventuella ändringsbehov.

En särskild utmaning i fråga om miljöbrott är att gärningarna eller deras konsekvenser kan framkomma först efter en lång tid. Även om preskriptionstiden för åtalsrätten för vissa miljöbrott i Finland, med avvikelse från de allmänna bestämmelserna, har förlängts till tio år, har det fortfarande framförts oro över att ett sent avslöjande av brotten kan försvaga förverkligandet av det straffrättsliga ansvaret. I samband med genomförandet av direktivet har det inte föreslagits att den grundläggande lösningen för preskriptionsbestämmelserna ska ändras. En höjning av

straffskalorna för miljöbrott förlänger dock i princip samtidigt preskriptionstiderna, eftersom preskriptionen av åtalsrätten i regel bestäms utifrån maximistraffet för brottet. De skärpningar av kriminaliseringarna och påföljderna för flera miljöbrott som föreslås för genomförandet av miljöbrottsdirektivet går således i princip i rätt riktning. Möjligheterna att klara upp brotten påverkas också i hög grad av de resurser som brottsbekämpningsmyndigheterna har till sitt förfogande för utredning, och en ändring av den tidpunkt då preskriptionstiden börjar löpa påverkar inte direkt de tillgängliga resurserna. Miljöutskottet föreslår att lagutskottet fäster uppmärksamhet vid betydelsen av preskriptionen av åtalsrätten och myndighetsresurserna, eftersom risken för preskription exempelvis ökar pressen att snabbt slutföra en utredning.

Utskottet föreslår för lagutskottet att det i sitt betänkande bedömer behovet av att, så snart som möjligt efter genomförandet av direktivet och när information har erhållits om kommissionens utvärdering av genomförandet av direktivet och om de andra medlemsstaternas sätt att genomföra det, inleda en övergripande utvärdering av bestämmelserna om miljöbrott.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Miljöutskottet föreslår

att lagutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors 14.10.2026

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Jenni Pitko gröna
vice ordförande Pinja Perholehto sd
medlem Pauli Aalto-Setälä saml
medlem Marko Asell sd
medlem Eveliina Heinäluoma sd
medlem Petri Huru saf
medlem Christoffer Ingo sv
medlem Vesa Kallio cent
medlem Mai Kivelä vänst
medlem Hanna Kosonen cent
medlem Johan Kvarnström sd
medlem Jorma Piisinen saf
medlem Merja Rasinkangas saf
medlem Tere Sammallahti saml
medlem Sara Seppänen saf
ersättare Ville Väyrynen saml.

Sekreterare var

utskottsråd Marja Ekroos.

Avvikande mening

Motivering

Genom propositionen införs många behövliga och länge efterlängtade skärpningar av lagstiftningen om miljötillsyn och miljöbrott. I miljöutskottets utlåtande identifieras många viktiga mål som lagstiftningen också på ett bra sätt strävar efter att uppnå, såsom att göra överträdelser av miljölagstiftningen kostsamma för den som bryter mot lagen och att vinning av brott ska förverkas till staten. Det är också mycket positivt att miljöutskottet i sitt utlåtande uppmärksammar lagutskottet på att det så snart som möjligt efter genomförandet av direktivet behövs en övergripande översyn av miljöskyddslagstiftningen. Med tanke på bekämpningen av miljöbrott skulle det emellertid redan nu behövas ytterligare skärpningar av lagen för att öka effektiviteten.

Ett mycket viktigt utvecklingsobjekt är beräkningen av preskriptionstiden för brott, vilket Finlands naturskyddsförbund lyfter fram i sitt yttrande. Som det konstateras i yttrandet är miljöbrottslighet ofta dold brottslighet, där ett vanligt problem är att brottet redan har preskriberats när det avslöjas. Därför är det motiverat att utnyttja handlingsutrymmet enligt miljöbrottsdirektivet och föreskriva att preskriptionstiden ska börja löpa när brottet upptäcks och inte när det begås.

Beloppen av de bötesstraff som miljöbrotten medför höjs betydligt, men det finns skäl att ytterligare justera beloppen. WWF framhåller i sitt yttrande att taket på 40 miljoner euro enligt lagförslaget, när det gäller verkligt stora internationella aktörer, kanske inte ens är tillräckligt för att påföljden ska vara effektiv och avskräckande i enlighet med direktivet. Lagutskottet bör därför ytterligare överväga om straffskalorna för stora internationella aktörer bör skärpas, så att hotet om påföljder för olaglig verksamhet förblir tillräckligt starkt.

Ett mycket välkommet tillägg till lagstiftningen om miljöbrott är att miljösabotage (ekocid) tas in i strafflagen. Också i fråga om miljösabotage bör det ytterligare övervägas hur bestämmelserna kan skärpas, så att miljösabotage är straffbart i alla situationer där sådan förstörelse faktiskt sker. WWF föreslår i sitt yttrande att definitionerna skärps så att miljösabotage kriminaliseras som ett självständigt brott på så sätt att gärningen är straffbar som miljösabotage enbart på den grunden att den orsakar en följd som avses i 48 kap. 5 b § 1 eller 2 punkten i strafflagen. Dessutom bör miljösabotage vara straffbart också när gärningen begås av grov oaktsamhet. För att rekvisitet ska vara uppfyllt bör det räcka att den orsakade skadan antingen är utbredd och betydande eller oåterkallelig eller långvarig. Rekvisitet bör vara uppfyllt också när gärningen är ägnad att orsaka den skadliga följd som avses i bestämmelsen.

Ett problem i propositionen är att den i den föreslagna formen inte nödvändigtvis tryggar skyddet för alla viktiga naturobjekt, utan det kan exempelvis uppstå fördröjningar i skyddet av Naturaområden. Därför är det motiverat att lagstiftningen ändras så att områdena anses ingå i nätverket Natura 2000 redan på grundval av ett beslut om godkännande av Europeiska kommissionen eller Europeiska unionens råd.

Utlåtande MiUU 28/2026 rd
Avvikande mening

En mycket viktig aspekt är att myndigheterna har tillräckliga resurser för tillsynen över miljötillstånd. Också utskottet har fäst uppmärksamhet vid detta i sitt utlåtande. Tillräckliga resurser för de kommunala miljömyndigheterna är ett verkligt problem med tanke på miljötillståndsprövningen och miljötillsynen. En viktig förbättring av situationen är därför att det i miljöskyddslagen föreskrivs en skyldighet för Tillstånds- och tillsynsverket att stödja de kommunala myndigheterna i miljöbrottsärenden.

Avvikande mening

Vi föreslår

att lagutskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors 14.10.2026

Jenni Pitko gröna
Mai Kivelä vänst
Vesa Kallio cent
Hanna Kosonen cent